

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **ZOD Haná, družstvo se sídlem ve Švábenicích**, se sídlem Švábenice 348, Vyškov, zastoupeného Mgr. Robertem Holmanem, advokátem se sídlem Slezská 13, Praha 2, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2013, č. j. SPU 055790/2013, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Město Ivanovice na Hané**, se sídlem: Palackého náměstí 796/11, Ivanovice na Hané, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2015, č. j. 30 A 64/2013 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Vyškov ze dne 2. 2. 2011, č. j. 950/2007/130763/P1/33-RI,

o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav pro katastrální území Chvalkovice na Hané (dále také jen „pozemkové úpravy“).

[2] V žalobě namítal zejména porušení § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“). Navrhované úpravy snižují obhospodařovatelnost jeho pozemků a zvyšují riziko povodní. Zpochybnil rovněž své zastoupení ve sboru zástupců panem P. a namítal porušení § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, neboť mu byly nabízeny pozemky s prokazatelně sníženým hospodářským využitím, aniž by k tomu dal výslovný souhlas.

II. Právní názor krajského soudu

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že nesouhlas účastníka řízení s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jeho schválení (§ 11 odst. 4 zákona), neopírá-li se o tvrzení o porušení zákonných požadavků. V posuzovaném případě žalobce netvrdil, že by nebyly splněny podmínky přiměřenosti zásahu do jeho vlastnického práva, tj. nesplnění kritérií podle § 10 zákona o pozemkových úpravách. Rovněž žalobce nenamítal, že by pozemková úprava nebyla schválena váženými hlasy tří čtvrtin vlastníků pozemků.

[4] Ve vztahu ke společným zařízením soud uvedl, že jejich plán byl projednán sborem zástupců dne 6. 8. 2009 a schválen zastupitelstvem města Ivanovice dne 24. 9. 2009. Zástupcem žalobce ve sboru vlastníků byl pan P., který byl i zvolen předsedou sboru zástupců. Žalobce jej jako zástupce ve sboru v průběhu řízení o pozemkových úpravách nezpochybnil. Ani v žalobě konkrétně netvrdí důvody, pro něž by jej ve sboru zástupců nezastupoval.

[5] K námitce, že žalobci nabízené pozemky jsou neúnosně zatíženy společnými zařízeními, která je rozdělují, čímž prakticky způsobují jejich neobdělavitelnost, soud uvedl, že podle žalovaného vymezení nově navržených pozemků nepřekročilo zákonem stanovená kritéria (výměra, cena, vzdálenost). Žalobce ani nenamítal nesplnění těchto kritérií. Podle žalovaného žalobce vstupoval do pozemkových úprav s velkým počtem pozemků nepravidelných tvarů, nevhodných k obhospodařování. Pozemkovými úpravami byla většina těchto tvarů eliminována a byl vytvořen návrh, kdy toliko dva pozemky zůstaly ve tvaru úzkého trojúhelníku, v podstatě nevhodného k hospodaření. V plánu společných zařízení jsou pak navrženy plodiny vhodné k pěstování na takto exponovaných plochách. Podle soudu žalobce svá tvrzení konkrétně nespécifikoval ani nedoložil, neuvedl celkovou výměru pozemků, které jsou podle jeho názoru prakticky neobdělavitelné či jejichž obdělavitelnost je snížena. Neuvedl ani umístění (resp. obhospodařovatelnost) svých pozemků před vstupem do procesu pozemkové úpravy a v jaké části pozemků (výměře) došlo ke snížení jejich obhospodařovatelnosti.

[6] Závěrem soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Asz 244/2004 – 49, a zdůraznil, že i v posuzované věci byly námitky žalobce vzneseny spíše v obecné rovině bez upřesnění či konkretizace velikosti pozemků, jichž se

týká snížená obhospodařovatelnost. Rovněž absentovalo i konkrétní srovnání a vymezení toho, u jaké části pozemku došlo ke zhoršení obdělávatelnosti oproti stavu před pozemkovou úpravou. Námitky nesměřovaly ani proti tomu, že ve vztahu k žalobci nebyla splněna kritéria § 10 zákona o pozemkových úpravách. Žalobce ani konkrétními argumenty nebrojil proti tomu, že by s návrhem pozemkových úprav nesouhlasili vlastníci alespoň $\frac{3}{4}$ výměry pozemků řešených v pozemkových úpravách.

III. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti rozhodnutí krajského soudu brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Opírá ji o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu.

[8] Rozhodnutí krajského soudu považuje přinejmenším částečně za nepřezkoumatelné, protože v jistých částech jsou důvody rozhodnutí podány neúplně.

[9] Namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byla v posuzované věci naplněna kritéria § 10 zákona o pozemkových úpravách, respektive nesprávně zhodnotil, zda se naplněním kritérií vůbec bude zabývat. Soud odmítl splnění kritérií zkoumat s tím, že stěžovatel nenamítal nesplnění podmínek přiměřenosti zásahu do vlastnického práva. Toto hodnocení považuje stěžovatel za nesprávné - je toho názoru, že nepřiměřenost namítal. Byť lze připustit, že stěžovatel, který nebyl v řízení o žalobě zastoupen, patrně nesubsumoval svá tvrzení přímo pod § 10 zákona o pozemkových úpravách, respektive toto ustanovení výslovně nezmínil, to však nic nemění na skutečnosti, že nepřiměřenost pozemkových úprav v podobě výrazných negativních dopadů do jeho vlastnické i jiné sféry jednoznačně namítal. Ostatně ve spojení se samotným návrhem pozemkových úprav, resp. rozhodnutím o jejich schválení, je nepřiměřenost zásahu zcela zřejmá (nový tvar a polohová určení pozemků, nová obslužná zařízení jdoucí napříč obdělávanými pozemky atd.) Uvedené námitky měly soud i správní orgány posuzovat materiálně a v souladu se základními zásadami správního, respektive soudního řízení, nikoli podle jejich formálního označení.

[10] Stěžovatel dále namítá porušení § 2 zákona o pozemkových úpravách. Krajský soud se rozsáhle věnoval charakteru a účelu pozemkových úprav a uzavřel, že k nezákonnosti rozhodnutí o pozemkových úpravách může dojít jen v případě porušení na ně kladených zákonných požadavků. Podle stěžovatele mezi požadavky patří rovněž požadavek na splnění účelu pozemkových úprav vyjádřený v § 2 zákona o pozemkových úpravách, neboť pouze ty úpravy, které naplňují tam uvedené znaky, jsou ve veřejném zájmu. Navržené pozemkové úpravy jsou však s tímto ustanovením v rozporu, neboť nevytváří podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. Dotčené pozemky jsou v mnohých případech nelogicky rozděleny, čímž se stávají neobdělávatelnými, nebo nejsou zohledněny uživatelské potřeby pro efektivní hospodaření. Současně nejsou zajištěny podmínky pro ochranu a zúrodnění půdního fondu ani pro zlepšení životního prostředí či ekologické stability krajiny, neboť tyto úpravy mimo jiné zvyšují riziko povodní a erozi půdy ve svahu. Uvedené stěžovatel demonstruje na konkrétních příkladech. Pozemky parc. č. 3987 a 3995 jsou nelogicky rozděleny pozemkem parc. č. 3991. Do pozemků parc. č. 4070 a 4061 jsou vklíněny další pozemky a je tak ztíženo jejich hospodářské využití. Dále uvádí

pozemky, jež jsou okrajové, nepravidelné či trojúhelníkové, což ztěžuje jejich budoucí obdělávání.

[11] Dále stěžovatel namítá rozpor navržených pozemkových úprav s § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, neboť mu jsou na základě schválených pozemkových úprav přiděleny pozemky s prokazatelně sníženým zemědělským využitím, s čímž však stěžovatel nevyslovil souhlas, který byl podle znění zákona o pozemkových úpravách, jež bylo účinné do 31. 12. 2012, vyžadován. Mezi pozemky s prokazatelně sníženým zemědělským využitím, pro které zákon stanoví zvláštní režim, patří krom výše zmíněných také pozemky v lokalitě „Armův kopec“ a „Armův vrch“. Nachází se ve svahu, jsou několikrát rozděleny navrhovanými společnými zařízeními, a to zatravněnou údolnicí a cestami, z nichž jedna je zpevněná. Ta má z logiky věci nulovou vsakovací schopnost a umocní odtok přívalových srážek a pudy do vesnice.

[12] V té souvislosti polemizuje s aplikovatelností krajským soudem citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 – 49, neboť se nedomáhal obecného přezkumu „každého jednotlivého kroku správního orgánu“, ale jasně specifikoval své námitky. Tvrdil, že jej obecně a ve výsledku navržené úpravy poškozují, tato tvrzení však dokládal konkrétními příklady (lokalita „Armův kopec“, riziko povodní či záplav atd.) Podle stěžovatele nelze tyto námitky paušálně odmítnout jako příliš obecné a nezabývat se jimi, neboť by to znamenalo porušení práva na spravedlivý proces a soudní ochranu.

[13] Závěrem stěžovatel namítá nenaplnění požadavku veřejného zájmu na provedení pozemkové úpravy. Zejména nelze automaticky a paušálně shrnout, že souhlas vlastníků tří čtvrtin plochy je veřejným zájmem. I v takovém případě je však podle stěžovatele nutné zohlednit, že v době schvalování pozemkových úprav byl vlastníkem 21,85 % výměry dotčených pozemků, nedlouho poté se stal již vlastníkem více než 25 % a ke dni podání kasační stížnosti je vlastníkem cca jedné třetiny celkové výměry pozemků v předmětném katastrálním území. Není tedy nyní, v době rozhodování o věci, dán veřejný zájem na provedení pozemkové úpravy, respektive nemůže takový veřejný zájem převážit nad soukromým zájmem stěžovatele.

[14] Návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyhověl.

[15] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal. Má-li rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti nejsou soudním řádem správním stanoveny, je však možno vycházet z četné judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou vznesl stěžovatel, lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS. Podle těchto rozhodnutí je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

[19] Stěžovatel svou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu blíže nespecifikoval a Nejvyšší správní soud žádnou takovou vadu sám neshledal, neboť krajský soud v napadeném rozsudku uvedl důvody, které jej vedly k závěru o nedůvodnosti žaloby, a to v zásadě ve vztahu ke všem žalobním bodům.

[20] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku naplnění kritérií pro výměnu pozemků podle § 10 zákona o pozemkových úpravách, resp. že se touto otázkou odmítl zabývat.

[21] Ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách:

„(1) Vlastníkům pozemků navrhne pozemkový úřad nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2).

(2) Cena je přiměřená, pokud není ve srovnání s původní cenou vyšší nebo nižší o více než 4 %. Překročení kritéria ve prospěch vlastníka lze jen za předpokladu, že vlastník souhlasí s uhrazením rozdílu ceny přesahující toto kritérium; k přijetí částky, stanovení její výše a lhůty k zaplacení je příslušný pozemkový úřad. V případě, že do pozemkových úprav vstupuje vlastník pouze s jedním pozemkem, který nelze z technických důvodů umístit tak, aby nebylo překročeno toto kritérium ve prospěch vlastníka, může pozemkový úřad se souhlasem sboru, je-li zvolen, od požadavku na uhrazení rozdílu ceny ustoupit.

(3) Nově navrhované pozemky jsou v přiměřené výměře, pokud rozdíl výměry původních a navrhovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků.

(4) Nově navrhované pozemky jsou v přiměřené vzdálenosti, pokud rozdíl ve vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků není vyšší nebo nižší než 20 %. Vzdálenost se stanoví jako vážený aritmetický průměr vzdáleností jednotlivých pozemků měřených vzdušnou čarou od původní zemědělské usedlosti. Neexistuje-li tato usedlost, dohodne se pro tyto případy se sborem, je-li zvolen, nebo s vlastníky, není-li sbor zvolen, místo, od kterého se vzdálenost bude měřit (například střed obce, hranice souvisle zastavěné části obce).

(5) Snížení nebo zvýšení ceny, výměry a vzdálenosti nově navrhovaných pozemků oproti původním pozemkům nad rámec stanovených kritérií přiměřenosti lze provést jen se souhlasem vlastníka.“

[22] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu krajského soudu, žalobce skutečně porušení kritérií podle § 10, tedy nepřiměřenost výměry, ceny, vzdálenosti, případně druhu navržených nových pozemků, výslovně nenamítal. Takovou námitku nelze ani dovodit z jeho „ostatních“ žalobních námitek. Krajský soud pouze opakovaně konstatoval absenci této námitek, a to v souvislosti s posouzením obecné námitek nepřiměřenosti zásahu do žalobcových práv a žalobní námitky porušení § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách.

[23] Krajský soud proto nepochybil, jestliže nad rámec žalobních námitek neposuzoval naplnění kritérií podle § 10 zákona o pozemkových úpravách. Podle Nejvyššího správního soudu se touto námitkou velmi zevrubně zabýval ve svém napadeném rozhodnutí žalovaný, a to (což je podstatné) v porovnání se stavem před zahájením pozemkových úprav.

[24] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námitek porušení § 2 zákona o pozemkových úpravách. Podle stěžovatele jsou navržené pozemkové úpravy v rozporu s tímto ustanovením, neboť nevytváří podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy.

[25] Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se pozemkovými úpravami „*ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.*“

[26] K námitce stěžovatele, že pozemkové úpravy jsou s výše citovaným ustanovením v rozporu, protože nevytváří podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 - 86, v němž se mj. zabýval smyslem a účelem řízení o pozemkových úpravách a dospěl

k závěru, že „Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“ Podobně v rozsudku ze dne 15. 12. 2009, č. j. 6 As 185/2002 - 86, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav, přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav.“

[27] Ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách proto nelze aplikovat izolovaně ve vztahu k jednomu z účastníků pozemkových úprav, jak namítá stěžovatel, ale je nutné otázku naplnění podmínky racionálního hospodaření posuzovat vždy ve vztahu k většině vlastníků pozemků dotčených pozemkovými úpravami a k celkovému výsledku pozemkové úpravy.

[28] Naplnění požadavků § 2 zákona o pozemkových úpravách je v procesu pozemkových úprav zajištěno podmínkou souhlasu vlastníků alespoň 75 % výměry dotčených pozemků a dále požadavkem opatření a zohlednění stanovisek příslušných dotčených orgánů. Pokud v daném případě s předloženým návrhem souhlasili vlastníci 76,94% z celkové výměry 706 ha řešených pozemků k okamžiku rozhodnutí o pozemkové úpravě, což stěžovatel nezpochybňuje, a současně stěžovatel nenamítá, že by nebyla respektována stanoviska dotčených orgánů, nelze stěžovatelovu námitku porušení § 2 zákona o pozemkových úpravách hodnotit jinak, než jako nedůvodnou.

[29] Podle stěžovatele je dále rozhodnutí o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v rozporu s § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, podle kterého „Pozemky s prokazatelně sníženým zemědělským využitím, například zvýšenou balvanitostí, zvýšeným výskytem stožárů elektrického zařízení, potřebou odvodnění, lze v pozemkových úpravách směřovat jen se souhlasem dotčených vlastníků.“

[30] Stěžovatel má za to, že mu byly přiděleny pozemky s prokazatelně sníženým zemědělským využitím, aniž by s tím vyslovil souhlas. Prokazatelné snížení zemědělského využití podle něj tkívá v zatížení společnými zařízeními ve smyslu § 9 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách.

[31] Zákon o pozemkových úpravách pozemky s prokazatelně sníženým zemědělským využitím nedefinuje, uvádí pouze demonstrativní výčet okolností, za nichž se o takové pozemky jedná. Jde přitom o takové okolnosti, které se týkají samotných těchto pozemků, a buď zcela vylučují, nebo významně komplikují jejich jakékoliv zemědělské využití. Takovou okolností by bylo i zatížení společnými úpravami.

[32] Stěžovatel však v žádném z uváděných příkladů ani netvrdí, že by společným zařízením byl zatížen některý z jeho nově navržených pozemků. Jak si Nejvyšší správní soud ověřil ve správním spise, jedná se ve všech stěžovatelem uváděných případech o situaci, kdy je společné zařízení umístěno na samostatném pozemku v sousedství pozemku stěžovatele. Jakkoliv je tak někdy zasaženo do celistvosti stěžovatelových pozemků, nelze tyto případy považovat za prokazatelné snížení zemědělského využití ve smyslu § 3 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, jejichž směna je možná jen se souhlasem vlastníků, v

posuzovaném případě stěžovatele. Obdobně pokud jde o několik pozemků trojúhelníkovitého tvaru (tzv. špice).

[33] Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, podle nichž stěžovatel zaměňuje případy pozemků s prokazatelně sníženým zemědělským využitím, pro jejichž směnu je vyžadován souhlas vlastníka, s otázkou celkové přiměřenosti návrhu nových pozemků, posuzované podle zákonem stanovených kritérií (k dodržení kritérií podle § 10 zákona o pozemkových úpravách ve stěžovatelově případě viz výše).

[34] Z uvedených důvodů je nepodstatná stěžovatelova námitka, týkající se otázky jeho zastoupení ve sboru vlastníků, který schválil plán společných opatření. Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že i v případě její relevance by byla nedůvodná. Jak je zřejmé ze správního spisu, zástupce stěžovatele byl přítomen volbě sboru zástupců a pokud by nesouhlasil s jeho složením, mohl uplatnit své právo vlastníka více než 10 % pozemků na členství v tomto sboru. Ze spisu nevyplývá, že by tak učinil, a ani stěžovatel to v žádném ze svých podání netvrdí.

[35] Nakonec se soud zabýval namítanou absencí veřejného zájmu. Stěžovatel namítá, že nelze automaticky shrnout, že veřejným zájmem je souhlas vlastníků tří čtvrtin výměry řešených pozemků, resp. že ke dni podání kasační stížnosti je vlastníkem zhruba jedné třetiny řešených pozemků.

[36] Především, podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Není tedy vůbec podstatné, jaký podíl řešených pozemků je ve vlastnictví stěžovatele nyní, jestliže sám připouští, že ke dni schvalování pozemkových úprav byl vlastníkem 21,85 % výměry dotčených pozemků.

[37] Veřejný zájem na provádění pozemkových úprav a na jejich určitém výsledku není dán pouze zákonem stanovenou většinovou vůlí vlastníků řešených pozemků. Ani krajský soud však nic takového netvrdí. Veřejný zájem na provádění pozemkových úprav je v zákoně o pozemkových úpravách zcela srozumitelně vymezen v § 2, a to jednak jako vytváření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy, jednak jako zajištění „*podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny*“.

[38] K otázce samotného naplnění těchto požadavků v projednávané věci se soud vyslovil výše. Požadavek souhlasu vlastníků kvalifikované většiny výměry řešených pozemků je toliko jedním z prostředků k zajištění naplnění vymezených veřejných zájmů na prováděných pozemkových úpravách. Dalšími takovými prostředky jsou: projednání návrhu se všemi vlastníky řešených pozemků, účast dotčených orgánů státní správy, součinnost s orgány územního plánování a v neposlední řadě účast zastupitelstva

předmětné obce na procesu a rozhodování ve věci pozemkových úprav. Ani tato kasační námitka proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu